

BAJTÁRSI

LEVÉL

1963. XVI. évf. 3. sz. levél 21. oldal, Utrecht, 1963. márc. 10.

GONDOLJUNK 1848 MÁRCIUS 15-ÉRE!

Egy otthoni képesujság - a szovjet szócsöve- jutott a kezembe. Ott többek közt Moszkva képben és írásban, mint "a béke fővárosa", szerepelt. Ezt az időszerűtlen hazugságot legjobb lenne a 660 millió kínai felé hangoztatniok.

Az 1848 előtti igaz magyarság békétlenül, mert szabadság nélkül élt.

Nem voltak "rendes takt", és az ország lo adminisztratora az osztrák császárság árnyékában sok törvényellenességet követett el.

Nem volt hitel, de igazi kereskedelem sem az osztrák védvámok miatt. Nem volt szabad a számra nézve legtöbb jobbágy földmivesnek gazdát cserélnie, de az újságíró és a költő sem tehette közzé a legjobb gondolatait, -az osztrák ellenőrzés miatt-.

A nagy széchenyi István 1825 óta a magyar népnek nemzetté formálása érdekében valóságos hősi harcot folytatott, és Kossuth, a Pesti Hírlap életet adó vezércikkeivel úgy felrázza a nemzetet, hogy a gondolkodó főket és a nemesen érzőket -a haladás érdekében- a láthatatlan zászló alá sozozza...

A nemzet magára találásának és a saját belső ereje felismerésének az ünnepe 1848 március 15! A legnagyobb réteg, a földmives osztály, végre megtalálja a helyét magyar földön. Ennek adnak hangot a márciusi ifjak és ugyanakkor a Pozsony-i országgyűlés követői, Kossuthtal együtt, - Bécsben.

1848 március 15-én a szabadság gyűjtőfogalom mindent jelent, mert utána az első felelős magyar miniszterium a céltudatos munkának és a haladásnak szabja meg az alapját...

Mérföldkő 1848 március 15! a magyar nemzet történetében. A nemzet együtt akart haladni a felvilágosult nemzetekkel, és hogy annyi munka s eredmény után 1945-ben sok nemzettel együtt még a szabadságát is elvesztette, az az önző, nagy nemzetek politikai szűk látókörét avagy bűnösségét mutatja.

A szovjet egyre a békéről beszél, de időnként mégis elárulja a világalomra törő, gonosz álmait. Közben méltán fél a hatalmas lakosságu szomszédjától, -és a nagy gondjait megérdemli.

Az emigráció szétszórtságában vagy elszigeteltségében a régi március kell, hogy ismét egy táborba szólítson minket!

Seregszemlénken a vezetők azon legyenek, hogy ifjuságunk magyar maradjon és a történelmünket, annak tanúságait se felejtse el!

Tanulása és munkája közben pedig arra kell gondolnia, hogy szoros kapcsolatban maradjon azzal a jelenlegi, szegény magyar hazával, amelynek földjéért -a véget nem érő harcok alatt- annyi hozzátartozója, rokona és őse áldozta az életét!

ERDÉLYI MÁRCIUS.

Egy tizenötös szám. És március:
Az első tavasz-hónap közepe.
Kimondottan így egyszerűn,
Ne féljeteK, ne féljen senkise.

Ne féljeteK; nem tüzesednek át
Halk hangolás után a vers-sorok,
Nem temetni és nem lázítani,
Csupán figyelmeztetni akarok.

Oly csendben nő a versem, mint a fű,
Ugy duzzad, mint a rügy duzzad a fán;
Nem szavalok, -szavaltunk eleget,
-Nagyon sokat- március idusán.

Volt egy tanítóm akkor, -igazi,
Nagy nevelő, -gyökérig lehető.
Ő mondta: csak úgy ünnep ez a nap,
Ha munkát s imát összefoglaló.

Magányos hangját zsivaly nyelte el...
Lavina dörgött. Most, -a kő alatt
Számunkra csak csendes növekedés:
Valóban munka s imádság maradt.

De szárny kell munkához és imához is!
Szárny, mely röpit s forrás, mely enyhet ad.
Tört szárny, beomlott kutfő: -mégis élet,
Mégis üdvösség az a régi nap.

Testvér, látod: én nem járok tilosban,
De te is hidd: nem tilalmas dolog
Megsimogatni othon a fiókban
Egy poros, régi, kicsi szalagot.

Aztán... menni a hétköznapok utján,
Császárnak megadni, mi az övé,
S maga részét minden hatalomnak,
De Istennek is, ami Istené.

Reményik Sándor.

oooOooo

REME NYKEDJUNK... HIGYJUNK...

"Nyugosznak ők a hős fiak duló csaták után..." mondta a költő, mert megtették mindazt, mit megkövetelt a Haza.

A mi történelmünknek alig van lapja, amelyen ne az állna: ismét harcol a magyar. Hol szabadságáért, függetlenségéért, hol országa területét megzabolni törekvők ellen kell harcolnia, máskor a keresztet kell védenie, de hányszor vérzett a Hazától, a magyarságtól idegen érdekek védelmében? Es mégis harcolt, mert ezt követelte tőle Hazájának fekvése, ezt követelte harcos erénye, ezt a nyugati kultúra legelőbbre tolt bástyájának védelme, ezt követelte becsülete. Legtöbbször -ugyis írhatnám mindig egyedül- magára utaltan, segítő társak nélkül!

Es mi volt e tengernyi véráldozat ellenértéke? Elismerés helyett rosszindulat, gáncsoskodó bírálatok, függetlenség helyett elnyomás, elszegényítés, rabság.

A keserű kiábrándulások mégsem tudták kiverni kezéből a Hont védő kardot, mert mindig remélt. A vesztett csaták utáni sebeiből felgyógyult, új erőre kapott, hogy amit nem sikerült akkor elérnie, majd máskor...

Bizott Istenében, bizott vezetőiben, akik majd alkalmas időben diadalra juttatják azt a zászlót, amely oly sokszor letört.

Március a tavasz hónapja. Ahogy a természet halotti fehér leplét a tavasz ereje elüzi, megsemmisíti, újból zöldül, virul a határ, újból madárdaltól hangos a róna: újra él a halottnak vélt természet.

Ma látszólagosan nem dul a harc Hazánk határain belül, -legalább is harceszközökkel nem. A halotti leplet azonban a terror bo- ritja rá. A szivekben, a gondolkodó agyban, az imádságban pedig ott van az ellenállás, a harc, de -a helyzethez mérten- ahogy lehet..

A magyar anya ma is magyarul tanítja imára a még beszélni alig tudó kicsinyét, ma is a honi röghöz való ragaszkodást példázza ki- tartásával az agyonkínzott, koravén arcu magyar apa.

Lehet-e feltámadás ebből a reménye vesztett, kilátástalan- nak látszó jelenből?... Lesz feltámadás!

Amíg a magyar anya nemzetfenntartó kötelességétől nem en- gedi magát eltántorítani, amíg a magyar gyermek magyarul imádkozni tud, amíg a magyar fiatalság erőt merit a multból, amíg a magyar férfiak em- lékeznek az ezer éven át Hazánkért életüket feláldozó elődeikre, amíg a szabad földön élők és az öt világrészben szétszórta magyarság nemcsak magyarnak érzi, de annak is vallja magát, és hazájának szeretetét, nyel- vünkkel s a dicső magyar multtal együtt beleneveli gyermekeibe...akkor, de csakis akkor -a terrorral a Hazánkra börtötött halotti lepel is csak hótakaró, melyet a tavaszi napsugár elolvaszt!

oooOooo

KÖNYÖRGÉS A JÖVŐKERT.

Végső és vallott nagy Valóság,
napod énbennem égve ég,
engedd, hogy szivedhez ajánljam
az unokáim életét
és akik majd utánuk jönnek
s az én vérem viszik tovább.
Mi lesz, ha a lelkükre nőnek
zakatoló gép-orgiák?
Mi lesz, ha majd fejükbe férköz
a fölényes sima-hideg
s reggel a mellényzsebbe dugják
jégszekrénybe tett szívüket?
Egy végső csepp, lehűthetetlen,
az én véramból felzokog
és vádol Téged, átkoz engem
s a zuzmarán is forni fog.
Szántál-e nekik lelkes lelket,
hogy nem hűvös és nem hamis?
Te ismered mind a jövőket,
mint ahogy tudtál rólam is
és irgalmas-kegyetlen ujjad
régől kimérte, merre hajt.
Adj nekik fojtogató vágyat,
álom-köpenyt, kemény föld-ágyat,
hogy bátran merjek halni majd.

Csiky Agnes Mária.

oooOooo

MIERT LETT MARTON CSENDŐR?

A mi falunk is olyan volt, mint sok más száz a magyar ég alatt. Fehérre meszelt házak hosszú soraiból, kacskaringós, cikk-cakkos utcákból állott, amelyeken tavasztól késő őszig a csikós ostora pattogott végig, majd a gulyás kolompja figyelmeztette a gulyába kijáró álla- tok gazdáit, s végül a kondás jelentkezett mélyhangu dudájával.

A pásztorok hiráda után az állatokat a fő utcán csopor- tosították, majd azon végig haladva közeledtek a nagy kiterjedésű legelő felé. Ilyenkor nyeritéstől, bögéstől, rőfögéstől és malac-sivitástól volt hangos a falu.

Egyik utcakeresztveződésnél, magas léckerítés mögött, hosszú, faszindelytetős ház húzódott mélyen be a nagy udvarba. A ház maga a má- sik utcáig terjedő gazdasági épületek nélkül is elárulta, hogy gazdája a tehetős emberek közé tartozik. Két nőtestvér tulajdonát képezte az, tekintélyes földbirtokkal.

./.

Az idősebb nőtestvér egy pesti, magasállású hivatalnokhoz, a fiatalabb pedig egy szomszéd falubeli gazdászhoz ment férjhez. Utóbbinak a férje, alig pár éves boldog házasság után, elhalt. A sok kérése ellenére özvegy maradt és a koros szülei mellett a gazdálkodást vezette. A szülei halála után a két nőtestvér a vagyonon nem osztozott, hanem a jövedelem felezésért az idősebb is a gazdaságban tevékenykedett.

A faluban lassanként mindenki megismerte a tanyára vagy a szállóba kocsizgató méltóságos asszonyt. Később pedig a lakosság részese is segítésében s szociális gondozásában. Bár kit ért a faluban gyász, vagy más csapás sulytott, a hugával együtt felkeresték azokat, s ha segítségükre szükség nem volt, akkor vigasztaltak. Az előljárósággal karöltve közreműködtek a falu rendezésében. Gyakran látogatták az iskolákat, és a szorgalmas tanulókat megajándékozták.

A méltóságos asszony, mint falun született, nagyvárosban hosszú tartózkodása dacára, akadálytalanul és gyorsan beilleszkedett újból a falusi életbe. Nem így a rokonai, akik a városi fülledt, nyári hőség elől falura vágytak, de a falusi életnek egyes mozzanatait, így pl. a pásztorok kora reggeli híradása is, idegesítően hatott rájuk. Különösen a csikós ostor pattintásai szinte kétségbe ejtette őket. A kora reggeli csendben, hirtelen és elsőnek jött hatalmas ostor pattintásokat megszokni nem tudták. A környéken levő ablakok is belerezdültek abba. Nem csoda, ha a vendégek azoktól úgy féltek, mint ördög a tömjénfüsttől.

Nyár kezdetén, a rokonok minden levelükben ígérték: "Megyükb Máriám... Feltétlenül meglátogatunk!" De melleleg odavetették: "Csak tudod édes az ostor pattintás...?" Mária nem vette ezt a megjegyzést komolyan, hiszen őt nem idegesítette az, s megbíztatta rokonait: "No majd segítünk azon". Csak mikor közelgett a rokonok érkezésének az ideje, eszmélt arra, hogy milyen komoly ügyben is tett ígéretet. Most aztán törte a fejét, hogyan váltsa azt valóra?

No, aztán egyik reggelen magához vette a szilvóriumos üveget, s kiment a kiskapuhoz. Ott megvárta a csikóst, s köszöntötte:

-Jó reggelt Márton! Pattingat?-

-Adj' Isten méltóságos asszony! Csinalom, mert a kenyérért meg kell dolgozni.-

-Az bizony ugy igaz. De mondja csak, hogy viselkednek a lovaink?-

-Azok is lovak, mint a többi. Nincs rájuk panaszom, - egykedvűen kacsintott a szilvóriumos üvegre.

-Hát akkor Márton csak legeltesse a lovakat, hadd javuljanak. Megiszik ugy-e egy pohárkával?-

-Megver rögvést az Isten, ha kapok és nem iszom meg.-

-No, azért nem gondolom...-

-De tessék elhinni, a dolgozó emberben minden cseppje vérré válik - okoskodott a pohár kiürítése közben.

-Ugy mondják- mosolyodott el az urnó, majd így folytatta: Aztán csak pattingasson jó nagyokat itt a sarkon, mert az állatok az udvarban lármáznak és néha a cselédek nem hallják meg a pattintást, el-késnek, és akkor a lovakat végig kergetik az utcán. Nagyon félek, hogy nyargalás közben az apróbb állatokban tesznek kárt. Azt pedig nem szeretném, ha... akar még egy pohárkával?-

Miután Márton a pohárka után nyult, aggodón megjegyezte: -Hát a kártól Isten ments! Különbön... tessék csak rám bizoni!-

Tüstént az utca közepén termett, és akkorát pattintott, hogy még a léckapu is megremegett. Mária aggodva gondolt a rokonaira.

Másnap reggel újból megajándékozta Mártont két pohárka szilvóriummal, kérésének teljesítéséért járó honoráriumul. A következő napon is, sőt azt követően közel három héten át így folytatta.

Márton lassanként kezdte azt megszokni és a sarkon nagy karlendítésekkel szelte ostorával a reggeli friss levegőt.

Az egyik reggel azonban szörnyű csapás érte: az urnó hiányzott a kapuból. Nem is anyira ó, mint a szilvórium. Kedvtelenül, lankadó karral mégis lemérte az odaváló suhintásokat.

-Majd holnap... Talán a mait is pótolja-vigasztalta magát, nagyot köszörülve a torkán. Azonban a legnagyobb meglepetésére és mondjuk keserűségére, másnap reggel sem találkoztak.

-Ejnye no! Csak nem beteg? Mert az... el nem hihető- morfondírozott magában.

Harmadnap reggel Márton feje felett éppen megtekerte a karikást, amikor az udvarban megpillantotta a jó egészségnek örvendő urnót, egy ismeretlen másik nő és férfi társaságában. A karikás vége hangtalanul hanyatlott a porba. A pásztor pedig lehajtott fővel fantáziált, - az okokat kutatva.

A falut már messze elhagyták, amikor hirtelen megtorpant. Ujjával a fejét megbökte, és magának motyogta: "Bolond vagy te Márton, bolond!" és gyűlölettel gondolt a méltóságos asszony szilvóriumára. Ettől kezdve a hosszú ház közelében nem pattingatott.

oooOooo

B. 76. /Folytatjuk/

ÉRDEKES NYOMOZÁSOK, EGYIK SZELLEMLÉZÉSSEL.

A bűncselekmények nyomozásai közül - úgy gondolom - valame-nyiünknek az ember élet elleniek voltak a legérdekesebbek. Ez természetesen is, mert az ember élete a legdrágább e földön.

Ilyen nyomozások alkalmával a csendőrt különös felelősség-érzet hatotta át, és szinte átszellemülve fogott hozzá minden egyes eset kiderítéséhez. Látni és átélni egy ember megsemmisülését, valamint mindazon körülményeket, melyek ezt eredményezték, volt az a többlet, hogy a nyomozást végző tudásának legjavával igyekezett felderíteni az eseteket.

Az ember élete elieni bűncselekmények meglehetősen számban fordultak elő a csendőrségi területeken: falvakban, városok külső területein és a nagykiterjedésű tanyavilágban.

Ha most az idők távlatában vizsgáljuk az ilyen bűncselekmények indítékait, azokat három nagy csoportba oszthatjuk:

- 1./ Örökösödési ügyekből,
- 2./ Hirtelen haragból s gőgösségből,
- 3./ Véletlenségből eredőkre.

Az örökösödésből eredő ilyen bűncselekmények olykor egész generációkat küldtek a halálba /L! A tisztazugi arzénmérgezéseket/.

Voltak egyes ilyen elszigetelt esetek is. Röviden megemlítek egyet: Az őrsőt arról értesítették, hogy Kiss András jómódu gazdálkodó a kamarájában felakasztotta magát. A helyszínen megjelent járőr valóban így találta. A lába alatt a szék eldőlvé, ahogy azt az öngyilkosok kirugják maguk alól.

A nyomozás folyamán kiderült, hogy Kiss a vejeével és leányával élt egy házbán, de nagyon sokat veszekedtek. Különbösen teljesen egészséges embernek ismerte mindenki. A szomszédoknak sokat panaszkodott, hogy nem tud kijönni a vejevel és leányával. A járőrnek mindezek szöveg ütöttek a fejébe, s a kamarában egy alapos helyszíni szemlélt tartott, mert az a feltevés állott fenn, hogy itt nem öngyilkosságról van szó, hanem bűncselekményről.

Az első alapos helyszínelésnél semmi gyanusat nem találtak. Mégis újból visszatértek a helyszínre és ott a zsákokra ülve boncolgatták az esetet az eddigi megállapításaik alapján. Közben a jv. észrevette, hogy a szék lába az akasztás alatt a kamara földjét feltörte. A puskájának a tusával megpiszkálta e feltörést, és nagy meglepetésükre onnan egy mellénygomb került elő.

Közben a rokonság, meg a vő és az öreg lánya a nagy szobában a ravatalozással foglalatoskodtak. Jőr. betért oda, és szólanul szemügyre vette az elhalt mellényét, mely az akasztáskor is rajta volt. Arról egy gomb sem hiányzott. Viszont a vő mellényére nézések megállapították, hogy arról egy gomb hiányzott, sőt a kamarában talált gomb teljesen megegyezett mellényére többi gombjaival.

Jőr. kerülni akarván a kellemetlenkedést a szomorú aktusnál, a másik szobába hívta a vőt. Ott jv. egyenesen neki szögezte a kérdést, hogy miért akasztotta fel az apósát? A vő rettenetes zavarba jött, s amikor felmutatták neki a mellénygombot, mindent beismer. Előadta, hogy az apósával rossz viszonyban éltek, s egyik alkalommal az öreg kijelentette, hogy a vagyonát az Egyházra hagyja. A felesége heteken keresztül bujtogatta, hogy tegye el lábálól apját, mert vagyonát nem rájuk hagyja. Ezért akasztotta fel!

tésből nem tudta a nagy családját fenntartani. Előző este is magával vitte a zsákot, de hogy honnan akart valamit hozni, azt neki nem mondotta. Fogalma sincs, hogy kihez akart menni az állomás mögött.

Az állomás raktárával szemben lakott az igen vagyonos Tóth Pál, gazdálkodó. Az éléskamrája és termény hombárja a Kovács meglövési helyének a közelébe esett. Az öreg Tóth vagyonát Amerikában szerezte, ahol fiatalabb korában tíz évet töltött. Egyedül éldegélt, s a földjét bérbe adta ki. A bérben kapott terményt tartotta a kamrájában, illetve a hombárban.

A lövedékről szóló szakértői vélemény és hogy Tóth Amerikában is járt, reá terelte a gyanút. A fegyvertartási engedéllyel rendelkezők névjegyzékében nem szerepelt ugyan, de azért tarthatott fegyvert. A nála megtartott alapos házkutatás eredménytelenül végződött. Holt pont-ra jutott a nyomozásunk, s az eset a kiderítetlenek közé került.

Napok teltevel bevonult az öpk. szabadságáról. Egykedvűen hallgatta meg a fenntebb leírt ügyet is. Pár nap elteltével, az egyik reggelen azzal jött be az őrsre: "Holnap reggelre lesz a pisztoly, amelyikkel Kovácsot meglőtték!"

Tudtuk, hogy a thtts. ur nem tréfál, de meg azt is észrevettük napok óta, hogy valamiben töri a fejét, mert igen szótalan volt.

Elindultunk tehát szolgálatba. Ugy irányította a dolgot, hogy az egyik jór. éjjelre abban a községben tartsa a nagy-pihenőt, hol Kovácsot agyonlőtték. Ő pedig jóval előbb elindult már e községbe. Ott a községi orvossal tartott előbb egy kis időjárás- és politikai eszmecsere-t, majd rátért a tárgyra. Megkérdezte a doktort, hogy elég erős-e a szive az öreg Tóthnak egy kis lelkimegrázkódtatás kibírására. A doktor úgy nyilatkozott: "Jó erős még az öregnek a szive, habár közel van a 80. életéhez".

Az nap estére aztán Kérész thtts. kért két hitest, de meg a község jegyzőjét is felkérte, hogy az éjjel fontos nyomozásnál legyen jelen.

Senki nem tudott semmit a továbbiakról, mert az öpk. tartózkodó volt mindenkivel szemben, ha valami nagyot akart véghez vinni.

Beérkezett a községbe a portyázó járőr is, s az ellenőrzés után azt a parancsot kapta, hogy éjfélig pihenjenek, de azután szükség lesz rájuk.

Pontban éjfélkor aztán ismertette Kérész thtts. a tervét: A legnagyobb csendben elmegyünk az öreg Tóth lakásához. Ott az utcára néző ablaka alatt mindenki húzódjon meg. En az ablakon keresztül beszélgetek az öreggel, s a hallottakat mindenki jól jegyezze meg.

Elindultunk hát a polgári egyenekkel együtt a Tóth lakása felé. Az öpk. a pihenő-szobáról magával hozott egy lepedőt. Az időjárás mintha megérezte volna, hogy szellemidézés következik: kísérteties volt. Komor fellegek tornyosultak az égen, fújt a szél és a távoli villanások vihar bekövetkeztét jelezték. A hold is csak ritkán mutatta meg sápadt arcát.

A helyszínre érkezés után a thtts. ur kivételével mindannyian az utcai szoba ablakai előtt leguggolva húzódtunk meg. Ő pedig magára öltötte a lepedőt, hogy másik ablakot megkocogtatott. Többszöri kocogtatás után hallottuk, hogy Tóth felkelt az ágyból, s odajött az ablakhoz, melyen keresztül kérdezte: "Ki az?"

Kérész siri hangon: "Nyissa ki az ablakot Pali bácsi."

Kinyílt az addig zárt ablak, s az öpk. siri hangon mondotta: "Hát nem ismer meg Pali bácsi? Én vagyok Kovács Mihály!"

-Hát te vagy az Mihály?

-Igen én vagyok!

-Mit akarsz tőlem?

-Nem haragszom Pali bácsira, hogy meglőtt, csak azt szeretném tudni, hova tette a pisztolyt?

-Nem akartalak én meglőni, csak rád ijeszteni! Azóta nekem sem éjjelem, sem nappalom.

-Gondolom, de mondja már meg, hol van a pisztoly, mert nekem sincsen nyugodalmam?

-Ide a kert hátuljára, a vályogvető gödörbe dobtam!

-Köszönöm Pali bácsi! Nem haragszom magára, mert én voltam a hibás. Isten áldja meg, és legyen nyugodalma.

Ez után Kérész thts. úgy lepedősen ellillant az ablak alól. Tóth még egy darabig sóhajtozott a nyitott ablakban, majd becsukta azt, amikor mi is csendesen ellopakodtunk onnan.

Az ópk. már a községházán volt. Ott a jegyző és az esküdtek beérkezésünk után gratuláltak neki sikeréhez.

Másnap a község tűzoltó szivattyújával mentünk a Tóth házához. Parancsnokunk csak annyit mondott az öregnek, hogy a vályogvető-gödörjéből a vizet kiszivattyúzni akarjuk, mivel annak a fenekén van az a pisztoly, mellyel Kovács Mihályt meglőtték. Az öreg csak pislogott ehhez.

Kér órai szivattyuzás után valóban előkerült a pisztoly.

Kérész thts. még most sem kezelte gyanúsítottként az öreget. Évdött vele, s elmondotta neki, hogy az éjjel találkoztunk egy fehér lepelbe burkolt kísértétfélével. Felszólításunkra, hogy kicsoda, csak annyit mondott: "A pisztoly a Tóth bácsi kertjének végében levő vályogvető-gödörben van, és Tóth bácsi csak véletlenül, nem készakarva lötte meg Kovács Mihályt". Aztán eltűnt nyomban, mintha a föld nyelte volna el.

-Az pedig mán Kovács Mihály volt- mondta az öreg Tóth. -Én elég sokat beszélgettem vele! A fene sem akarta meglőni. Akkor éjjel hallottam, hogy a kamrában matat valaki. Fogtam ezt a pisztolyt, amit még Amerikából hoztam magammal, kimenve látom, hogy egy alak ugrik át a kerítésen. Utánna eresztettem egyet, s biz' az telibe találta szegény Mihályt-. Hát így is nyomozott valamikor Kérész thts., ópk.

oooOooo

DICSERLETEK KIHIRDETESE.

A MKCSBK.Vezetője diszes okiratban a következő Bajtársakat megdicsérte:

Dr. Sz.S. g.fhdgy-t, Canada. Mint a Torontó-i csendőr csoport kiváló vezetője hazafias lelkesedéssel és fáradhatatlan ügybuzgalommal munkálta a bajtársi élet szellemét és jövőjét. Ami a hatósági működési engedély -a Charter- elnyerésével az egész magyar Csendőrség tekintélyére és sorsára is döntő kihatással jelentkezik: ezért a felbecsülhetetlen és elvülhetetlen érdeméért.

v.Sz.K. szds-t, Canada. Mint a Torontó-i csendőr csoport kiváló, lelkes és tettekre kész tagja, a magyar- és a bajtársi érdekek akadályt nem ismerő, bátor harcosa, teljes erkölcsi és anyagi súlyával sietett Csoportvezetőjének támogatására abban a fáradozásában, hogy a csoport hatósági működési engedélyt -Chartert- nyerjen és ennek birtokában fokozhassa áldásos munkáját a magyar jövő érdekében: ezért a kiváló szellemiségért és mindenkor tapasztalt áldozatkésztségért.

K.L.főtörm-t, Canada. Mint a Torontó-i csendőr csoport kiváló, lelkes és áldozatkész tagja teljes erkölcsi és anyagi támogatással sietett Csoportvezetőjének segítségére abban a munkájában, hogy a csoport hatósági működési engedélyt -Chartert- nyerjen: ezért az emelkedett magyar- és bajtársi magatartásáért.

T.B.törm-t, Canada. Mint a Torontó-i csendőr csoport kiváló, lelkes és a közösség érdekeiért mindenkor áldozatra kész tagja, teljes erkölcsi és anyagi támogatással állt Csoportvezetője mellé, hogy a csoport a hatósági működési engedélyt -Chartert- elnyerhesse és ezzel is fokozhassa eddigi hazafias és bajtársi tevékenységét: ezért a nemes és fennkölt magatartásáért.

Cs.E. szds-t, Nyugatnémetország. Mint 1944/45-ben Budapest, az ostromlott magyar főváros csendőr védői egyik lovagkeresztos hősiének az ellenség előtt tanusított vitéz és bátor magatartásáért, a főváros közbiztonságának az összeomlásig való fenntartásáért, a csendőr rádióan az utolsó budai jelentés leadása után történt fogságbaeséséig híven, becsülettel és vitézül teljesített kötelességeiért és 17 évig tartó martyromságáért.

B.J.törm-t, Brasilia. A testületi- és a bajtársi élet fenntartása körül egy évtizeden át tanusított példatadón hűséges magatartásáért, izzó hazaszeretettel telített munkásságáért és áldozatkészségéért.

oooOooo

CSENDŐRNAPI EMLÉKEZÉS ELŐKÉSZÍTÉSE.

Az idei csendőrnapi vonatkozó összefoglalónkat még nem közölhetjük, mert több csoportunktól nem érkezett be az azt tárgyaló értesítés. Ehelyett annak mikénti előkészítésére közlünk szemelvényeket.

Canadai területvezetőnk 1/1963 sz. Körlevelében az alábbiakat írta:

"Bajtársak! Őrzője vagyok-e én öcsémnek Ábelnek? Az Öszövetség sárgult lapjairól Kainnak az Urhoz intézett ezen szavai jutnak most eszünkbe. Tizennyolcadik csendőrnapot töltjük most Hazánkban kívül. Egyben és egyenként felvetődik mindnyájunk lelkében a kérdés: Őrzője vagyok-e én a testületi emigráció munkájának? Őrzője vagyok-e én a bajtársi szeretet melegénél? Őrzője vagyok-e én a Testület hagyományainak? Őrzője vagyok-e én Hazánkhoz és Fajtánkhoz való tartozásunk érzésének?"

Bevezetésként, 1963. csendőrnapiján, ezen gondolatok jutnak eszünkbe. Ezen a napon még a közömbös Bajtársak is megjelennek sorainkban. Nyugodtan állithatjuk, hogy mindnyájan őrzői vagyunk a megelőzően felsoroltaknak.

Bajtársak! A csendőrnapi a megemlékezés ünnepe volt és marad mindenkor. Néma "Vigyázz" állásban tisztelgünk Hőseink, Vértanúink és közbiztonsági szolgálatunk Áldozatai előtt. Bletükkel, vérükkel és vértanúságukkal tettek elsgét szolgálati esküjüknk. Úvék ezen megemlékezési ünnep.

Bajtársak! Szétszórva, de meg nem törve, 1963. csendőrnapiján léleekben és gondolatban mindannyian együtt vagyunk. Azokban az órákban csendüljön fel ajkainkon, ugyis mint befogadó Országunk hűséges alattvalóinak, ugyis mint Hazánkhoz mindörökké hív magyaroknak ajkain az ima, a fohász és a könyörgés:

GOD SAVE THE QUEEN és ISTEN ÁLDJEG A MAGYART.

+ + + +

Nyugataustraliai csoportunk vezetője következőben intézkedett az idei csendőrnapi ünneplésére:

"Magyarúságunk és csendőri hűségünk kifejezéséül az 1963. évben is csendőrnapot szándékozunk tartani. Ez lenne itt a második, melynek méltó megünneplésére idejében fel kell készülnünk. Tudom jól, hogy kevesen vagyunk s azt is tudom, hogy eszközeink csak szerények lehetnek, de ez semmit sem vehet el hűségünkéből, sem ünnepségünk őszinte melegségéből. Kicsi kápolnából ugyanugy felszáll az ima Istenhez és meghallgatásra talál, mint egy hatalmas templomból, ha az hitből jön.

A mult évi ünnepség a mi házunkban, bajtársak és meghívott csendőrbárátok jelenlétében folyt le s azon -a csendőriek részéről- v. Olah-Sajti Lajos, leánya Valéria, a két fiam és jó magam szerepeltünk. Szeretném, ha ez esztendőben a szereplők személye, legalább részben változna, azzal is kifejezve, hogy valódi közösségben élünk. Döntenünk kell tehát a hely, a program és a szereplők tekintetében. Időpontul olyan vasárnapot javaslok, amely utámi hétő ünnep/március elején/, hogy a vidéken lakók is résztvehessenek. Valászt kérlek minden egyes Bajtársamtól idei csendőrnapiunk helyére és műsorára vonatkozóan, szívesen veszem az ünnepséggel kapcsolatos más javaslataikat is. Mindenki ajánlkozását és közreműködését szeretettel kérjük és örömmel várjuk, hiszen ez a mi közös ünnepségünk."

+ + + +

Itt említjük meg, hogy a torontói és sydneyi csoportjaink díszes és nyomtatott meghívókat bocsájtottak ki az idei csendőrnapi emlékezéssel kapcsolatos sokat ígérő műsorral.

Az ismerttetett gondos előkészítések után arra biztosan számítunk, hogy az idei csendőrnapi emlékezések sikerben és eredményben is tulszárnyalják az eddigieket.

Itt kérjük mindazon csoportjaink Vezetőit, akik az idén tartott csendőrnapi történéseiről még nem értesítettek, a tudósításaikat mielőbb juttassák el ide.

oooOooo

Ezuton köszönettel nyugtázzuk az On 17.86. Gulp. hozzájárulását a B.L.-re

székhelyre

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A port-colbornei és USA-beli csoportjaink vezetőjét - a new-berseyi kivételével - kérjük, hogy mielőbb közöljék kiadandó könyvünkre igényléseiket. Itt említjük meg, hogy a szórványban élő Bajtársaink közül -létszámukhoz viszonyítva- ezideig kevesen rendeltek meg a könyvet. Ujból felhívjuk tehát figyelmüket annak igénylésére.

+ + + + +

Ujból kevesebben lettünk! Mátray Ferenc ezds., bajtársunk hosszabb betegeskedés után múlt hó 24-én, Nyugatnémetországban meghalt. Otthon csaknem mindig olyan beosztásokban teljesített szolgálatot, melyek különös körülményt és tapintatot igényeltek, végül a H.M. 20. osztály vezetője volt.

Kint az emigrációban is résztvevett közös célunk munkálásában, egyidőben Közösségünk közigazgatási vezetőjeként. A kinti munkánkban további intenzív közreműködését az utóbbi években fokozatosan gyengülő egészségi állapota gátolta.

Haza vágyott, melyet meg nem érhetett! Teremtőnk másként rendelkezett, aminek megváltoztatására a gyarló ember képtelen. A változhatatlanba bele kell nyugodni.

Ferikém! Isten Veled! Mi még találkozunk! /Szerk./

A másik halottunk Dr. Gyárfás Sándor szds., bajtársunk, ki az USA-ban, Trentonban, m. évi december hó 4-én, szívizélnhűdés következtében, váratlanul és hirtelen vált ki sorainkból.

Az elszólitottaknak legyen zavartalan pihenésük az idegen földben is, hátrahagyott hozzátartozóiknak pedig a hatalmas Isten adjon mielőbbi vigasztalást!

+ + + + +

Bajtársaink és Olvasóink figyelmébe! Novellákat, élmények leírását vagy más általános érdeklődést kiváltó cikkek beküldését kérjük lapunkban való közlés céljából.

Eddigi közleményeinket 3-5 Bajtárs írta, természetesen minden anyagi díjazás nélkül. Anyagiakat a jövőben sem tudunk áldozni.

Felhívásunk megszívlelését kérjük!

+ + + + +

K.J. alhdgy. USA., dr. K.G. szds. és P.I. tórm., Canada, Bajtársainkat kérjük, hogy válaszoljanak utóbbi levelünkre. Szokatlan hosszú ideig tartó hallgatásuk érthetetlen.

+ + + + +

Rajta! Rajta! Szuronyt Szegezz! /1849./

Fuchner osztrák tábornokhoz, Erdély katonai parancsnok hoz csata közben odavágtat egy törzstiszt és jelenti, hogy a magyarok ismét elfoglaltak egy üteget.

-Micsoda?- kiáltja a generális. -Ezek veszik el ágyúinkat, akik nem is katonák, és akik nem értenek a stratégiához?

- Jaj kérem, kegyelmes uram- válaszol a törzstiszt, -stratégia ide, stratégia oda, de amikor azt vezénylik a honvédeknek, hogy rajta, rajta, szuronyt szegezz, mire észrevesszük magunkat, oda az üteg.

oooOooo

=====

H A N D S C H R I F T - K E Z I R A T. ADRESS-CIM: B. L. SZE KESZTŐSÉGE.

UTRECHT. Nansenlaan 29. Nederland-europe.

=====

Drukkwerk! Heer
Printed Matter! Mr. Dr. B. R E K T O R
Periodique! Msr. P. O. Box 784.
Bruchsache! Herrn.

Presidio Of Monterey, Calif.

U. S. A.